

Arrest

nr. 194 602 van 6 november 2017
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. VAN VRECKOM
Rue des Brasseurs 30
1400 NIVELLES

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 januari 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 5 december 2016.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 september 2017 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat N. DESGUIN, die *loco* advocaat H. VAN VRECKOM verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te bezitten, een soenniet te zijn, afkomstig uit Comilla. U zou er ook uw ganse leven, in verschillende buurten, blijven wonen en werken alvorens u problemen kreeg en u Bangladesh diende te verlaten. U hield in Bangladesh een winkel open en leerde er in 2006 B. M. S. (O.V. X) kennen die op dat moment een job aan het zoeken was. U gaf hem een job en woonde samen met hem achterin de winkel. Zo'n zes maanden later startten jullie echter een relatie. In 2007 kwamen mensen in de buurt te weten dat jullie een relatie hadden en werd u verboden nog langer samen te zijn. U probeerde daarop de relatie geheim te houden, maar werd in 2008 toch betrapt terwijl jullie aan het

kussen waren. De dorpelingen kwamen daarop samen en u en uw partner werden hard geslagen. U zou daarop samen met uw partner zijn verhuisd naar een plaats een aantal kilometer verderop. Jullie bleven er een week alvorens naar een plaats een aantal kilometer verderop te verhuizen. Omdat de mensen ginds ook op de hoogte waren van jullie relatie konden jullie ook daar niet langer blijven. U trok daarop samen met uw partner halfweg 2009 naar de grensstreek en bleef er zo'n zes maanden alvorens Bangladesh te verlaten. U verliet Bangladesh in 2010 en reisde verder via India, Pakistan, Iran en Turkije naar Griekenland waar u zo'n drie jaar zou blijven. U verbleef in die periode ook geruime tijd in de gevangenis in Griekenland. U reisde nadien verder via Macedonië, Servië, Hongarije, Oostenrijk en Duitsland naar België waar u een asielaanvraag indiende.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u een origineel huurcontract voor van uw appartement in België en een originele lidkaart van Red&Blue.

Uw partner B. M. S. (OV 8.100.186) bevindt zich eveneens in België en vroeg om dezelfde redenen als de uwe asiel aan.

B. Motivering Na nader onderzoek van de door u ingeroepen asielmotieven en de stukken in het administratieve dossier, stelt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) vast dat u noch de status van Vluchteling, noch de Subsidiäre Beschermingsstatus kan worden toegekend. U bent er immers niet in geslaagd een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van Subsidiäre Bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

U verklaarde de Bengaalse nationaliteit te hebben en vervolging te vrezen (of te hebben ondergaan) omwille van uw seksuele geaardheid. Het CGVS is in het licht van de elementen in uw dossier, echter niet overtuigd dat u wel degelijk homoseksueel zou zijn (Gehoorverslag 1 CGVS, d.d. 6 juli 2016, p. 13). Ondanks het feit dat het CGVS rekening houdt met het gegeven dat het niet gemakkelijk is op objectieve wijze uw seksuele geaardheid te bewijzen, mag het CGVS wel van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel verwachten dat hij overtuigend is voor wat zijn beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid betreft. Het CGVS mag met andere woorden van een asielzoeker die zegt een vrees te hebben of een risico te lopen omwille van zijn homoseksualiteit een omstandig, gedetailleerd en coherent relaas verwachten.

In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid en de bewustwording daartoe allerminst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn. Zo verklaarde u pas zeker te zijn dat u op jongens viel nadat u een relatie had gekregen met uw huidige partner (CGVS1, p. 13). U gaf zelfs aan dat u er voordien eigenlijk nooit had bij stilgestaan dat u gevoelens had voor mannen, aangezien u altijd druk bezig was met uw werk. U zou daarnaast nooit eerder een relatie hebben gehad met een man (CGVS1, p. 13). Vreemd genoeg verklaarde u iets later dan weer dat u zich voor uw relatie toch al aangetrokken voelde tot mannen (CGVS1, p. 13), terwijl u net daarvoor het tegendeel beweerde. Hoe dan ook, gevraagd naar wat u toen voelde kon u enkel opmerken dat u niet graag met meisjes uitging en u zich slecht voelde (CGVS1, p. 13-14), hetgeen nogal summier is. Gevraagd om iets meer over uw gevoelens te vertellen aangezien u er met niemand kon over praten herhaalde u enkel uzelf en vermeldde u dat u zich slecht voelde en niet graag met meisjes praatte (CGVS1, p. 14). Gepolst of u ooit andere relaties met mannen zou hebben gehad, verwees gaf u aan dat u nog nooit seks met een man had gehad (CGVS1, p. 17). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar iets uitgebreider over uw gevoelens en beleving te praten, meteen naar het fysieke aspect verwees en u na herhaaldelijke pogingen niet meer kon vertellen dan dat u "niet hield om met meisjes te praten" en u "zich slecht voelde" is opvallend. **Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.** Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. **Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.**

Ten tweede slaagde u er ook niet in het CGVS ervan te overtuigen een relatie te hebben gehad met B. M. S.. Zo werd u gevraagd om de relatie tussen u en uw partner te schetsen en verklaarde u nogal summier dat u samenwoonde, u elkaar aanraakte en het zo is ontstaan (CGVS1, p. 17). Op de vraag wat zijn kwaliteiten waren antwoordde u nogal beknopt dat hij "een goede man is, u houdt van zijn gedrag en hoe hij praat". Gevraagd om toch iets meer te vertellen over uw partner, gaf u aan dat hij "zich nooit slecht gedroeg" (CGVS1, p. 17-18). Hoe dan ook, u verklaarde dat hij vier zussen en één broer had, maar kon slechts de naam van twee van hen geven (CGVS1, p. 18). Zelfs toen u tijdens uw tweede gehoor werd gevraagd om uw relatie te omschrijven, verklaarde u enkel dat "u gelukkig bent" en hij een "goed persoon is" (CGVS2, p. 3). **Dat u uw partner op een dergelijke oppervlakkige en weinig overtuigende manier zou omschrijven is weinig ernstig te noemen.** Tot slot had u vooreerst geen idee wanneer exact u elkaar zou hebben ontmoet (CGVS2, p. 4), terwijl u eerder dan wel weer

leek te weten dat het ongeveer februari 2006 moet geweest (CGVS1, p. 12). Gevraagd wanneer uw relatie dan was gestart, moest u ook het antwoord schuldig blijven, maar gaf u nogal vaag aan dat het twee of drie maanden later moet geweest zijn (CGVS2, p. 4). Vreemd genoeg had u tijdens het eerste gehoor nog aangegeven dat het zes maanden later moet zijn geweest (CGVS1, p. 12). U verklaarde verder dat u uw partner had leren kennen aangezien hij in uw winkel een job kwam zoeken, u de job aanbood en u meteen samenwoonde (CGVS1, p. 12). Vreemd genoeg verklaarde uw partner dat hij geen job kwam zoeken en dat hij zelfs nog even bij u woonde terwijl hij een andere job had (Gehoورverslag B. M. S., d.d. 6 juli 2016, p. 11). **Dergelijke discrepanties ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van jullie relatie.**

Het is in dit licht opmerkelijk dat u geen enkele foto van u samen met uw partner in Bangladesh zou hebben (Gehoورverslag CGVS2, d.d. 3 november 2016, p. 3). Zo zou u immers pas een aantal jaar, nadat u een relatie zou hebben gestart met uw partner, Bangladesh hebben verlaten (CGVS1, p. 8). U kon bij uitbreiding eigenlijk geen enkele foto voorleggen waarop u en B. samen zichtbaar zijn (CGVS1, p. 24). U kon enkel verwijzen naar uw profiel op Facebook (FB), waarop u wel samen met uw partner zichtbaar zou zijn (CGVS, p. 24). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat dergelijke foto (en profiel) kort voor uw interview op het CGVS werden aangemaakt (CGVS1, p. 14 - zie blauwe map). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u dergelijk profiel en (suggestieve) foto net gemaakt heeft met het oog op uw asielaanvraag. Het hoeft dan ook geen betoog dat uw oprechtheid hier opnieuw een ernstige knauw door krijgt. Dat uw profiel op FB (en bijgevolg ook de inhoud), maar weinig oprecht lijkt te zijn, wordt bevestigd door de overige (suggestieve) handelingen die u verder pleegde. Zo blijkt dat u meer dan 4.000 vrienden zou hebben, die allen eveneens nogal expliciete foto's plaatsten en liet u zelf ook niet na om dergelijke foto toe te voegen. Dat u dan ook zelf zou toegeven niemand van uw vrienden te kennen is weinig serieus te noemen (CGVS1, p. 14). Dergelijke handelingen en foto's wijzen op een duidelijk gesolliciteerd karakter en doen vermoeden dat u uw FB (en de inhoud) ervan hebt aangemaakt met het oog op uw asielaanvraag. Logischerwijs is dergelijk gedrag tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet het verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat uit de beslissing van uw partner blijkt, dat voor uw partner net dezelfde opmerkingen werden gemaakt.

Ten derde bleek dat u ook een bijzonder geringe kennis had over de homoseksuele gemeenschap, zowel in Bangladesh, als in België. Zo was u vooreerst niet op de hoogte van het bestaan van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in uw stad en gaf u aan dat u er nooit over had gehoord (CGVS1, p. 18). U had verder geen idee of er organisaties bestaan voor homoseksuelen in Bangladesh (CGVS1, p. 18), noch leek u ook maar één bekende homoseksueel uit Bangladesh te kennen (CGVS1, p. 15). U hoorde enkel dat recent een bekende homoseksueel werd vermoord, maar wist u daar eigenlijk helemaal niets over te vertellen (CGVS1, p. 15). Nochtans werd recent een bekende homoseksueel en oprichter van het enige transgendermagazine in Bangladesh gedood door extremisten (zie blauwe map). Dat u eigenlijk over dergelijk ingrijpend nieuws (dat ook u aanbelangt), niets weet te vertellen, is hoogst opmerkelijk. Toen u bovendien gevraagd werd wat men over homoseksualiteit denkt in uw land, gaf u aan dat men er niet over praat. U had echter geen idee wat de politie van homoseksualiteit vindt, noch of homoseksualiteit eigenlijk strafbaar is in Bangladesh. Vreemd genoeg gaf u aan dat u hier eigenlijk nooit iets over had opgezocht (CGVS1, p. 19). Verder is het ook bijzonder opvallend dat u aangaf niet op de hoogte te zijn van het standpunt van de religieuze autoriteiten wat betreft homoseksualiteit. U kon enkel vermoeden dat het niet geaccepteerd werd (CGVS1, P. 14-15). Het is in dit licht dan ook opmerkelijk dat u op FB ook de pagina van 'Dr. Zakir Naik' leuk zou vinden (zie blauwe map). Dr. Naik, een Indische religieuze preker houdt er een nogal een extreem standpunt ten aanzien van homoseksualiteit op na; "Homoseksualiteit is een ziekte" (zie blauwe map). Dat u dan dergelijke personen alsnog 'leuk' zou vinden op FB is bevreemdend. Hierop gewezen gaf u aan dat u hier geen weet over hebt (CGVS1, p. 15). De vaststelling dat u na afloop van uw gehoor dergelijke info dan ook verwijderd hebt van uw profiel is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Hoe dan ook, uw gebrekkige kennis is frappant en duidt op een zekere desinteresse in uw situatie. **Een dergelijke zorgeloosheid ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.** Wat betreft de Belgische wetgeving leek u dan wel weer te weten dat homoseksualiteit legaal is, maar kende u hier dan wel weer geen enkele organisaties die de belangen van homoseksuelen behartigt (CGVS1, p. 19). U gaf evenwel aan dat u sinds kort ook naar de Red&Blue in Antwerpen zou zijn gegaan en legde hiervoor ook uw lidkaart van voor (CGVS1, p. 19 & CGVS2, p. 2). Dient hierover te worden opgemerkt dat het zeer opvallend is dat u aangaf dat u het weekend voor uw interview **voor de allereerste** keer naar die discotheek zou gaan (CGVS1, p. 19). Dat dergelijke bezoeken (inclusief latere foto's op uw FB) en uw lidkaart aldus opnieuw een gesolliciteerd karakter met zich meedragen hoeft weinig uitleg. Bovendien dient te worden opgemerkt dat het louter voorleggen van dergelijke lidkaart op zich absoluut niet voldoende is ter staving van uw eventuele geaardheid.

Tot slot dient is het bijzonder vreemd is dat u zich niet bewust leek te zijn van de risico's die u leek te lopen in Bangladesh. Zo verklaarde u dat u betrappt werd toen u met uw partner aan het kussen was in de winkel (CGVS1, p. 20). Gevraagd welke voorzorgsmiddelen u dan nam om niet betrappt te worden gaf u enkel aan dat u goed oplette en u enkel 's nachts seks had met elkaar (CGVS1, p. 20). Hoe dan ook nam u een bijzonder groot risico door evenwel te kussen met elkaar op een publieke plaats zoals een winkel; u werd namelijk ook betrappt. Hierop gewezen gaf u aan dat u het niet kon controleren (CGVS1, p. 20), hetgeen maar weinig afdoend is. **Een dergelijke onvoorzichtigheid en gebrek aan beraad hierover werpt ernstige vragen op.**

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat u het CGVS geenszins heeft kunnen overtuigen van uw beweerde geaardheid. Daar geen geloof kan worden gehecht aan uw geaardheid komt logischerwijs ook de geloofwaardigheid van de problemen die u hierdoor zou hebben ondervonden in het gedrang.

Echter, die ongeloofwaardigheid zou ook blijken uit volgende vaststellingen.

Zo moet vooreerst worden vastgesteld dat u geen enkel Bengaals begin van bewijs neerlegde ter staving van uw identiteit. U verklaarde dat u geen identiteitskaart kon voorleggen, aangezien het systeem van identiteitskaarten pas startte nadat u het land reeds had verlaten (CGVS1, p. 3). Echter, dient te worden opgemerkt dat uit toegevoegde informatie blijkt dat het systeem van identiteitskaarten reeds in 2008 werd gestart, en u verklaarde begin 2010 Bangladesh te hebben verlaten (CGVS1, p. 8), hetgeen uw bewering meteen teniet doet. Vreemd genoeg werd op uw smartphone een foto teruggevonden van een identiteitskaart. Hierop gewezen gaf u aan dat de smokkelaar het voor u had gemaakt (CGVS1, p. 23), hetgeen maar weinig afdoend is aangezien u zelf had verklaard er nooit één te hebben gehad (zie supra). **Het lijkt er dan ook sterk op dat u uw identiteitskaart liever wenst achter te houden en u uw identiteit niet kenbaar wenst te maken ten aanzien van de Belgische asieldiensten. Het ontbreken van een geldig identiteitsdocument houdt initieel een negatieve indicatie in met betrekking tot uw relaas, daar u het CGVS geen duidelijk zicht geeft op wie u bent en waar u vandaan komt.**

Bij uitbreiding dient te worden vastgesteld dat u eveneens geen enkel geloofwaardig, authentiek en Bengaals document voorlegde ter staving van uw asielrelaas. Nochtans werd u tijdens het invullen van de vragenlijst van het CGVS (Vragenlijst CGVS, dd. 8 april 2016, p. 1) nadrukkelijk gewezen op het belang van deze documenten. Zo kan van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht worden dat die er alles aan doet om zijn relaas (en identiteit) zo goed mogelijk te staven. Vreemd genoeg gaf u zelf aan dat u eigenlijk nooit over documenten had nagedacht. U voegde er eveneens aan toe dat u geen documenten had in Bangladesh, maar dat u eigenlijk geen navraag had gedaan om eventuele documenten te bekomen (CGVS1, p. 20-21). Meer zelfs, ook tijdens uw tweede gehoor op het CGVS gaf u aan dat u eigenlijk geen navraag had gedaan, aangezien u meende dat niemand u kon/wil helpen (CGVS2, p. 6). Hoe dan ook, u verklaarde evenwel school te hebben gelopen in Bangladesh en er zo'n 25 jaar te hebben gewoond. Er kan aldus redelijkerwijze worden aangenomen dat u in uw regio van herkomst over een zeker netwerk zou kunnen beschikken om u verder te helpen. Gezien u sinds geruime tijd in België verblijft, lijkt het er dus op dat u **weinig tot geen ernstige inspanningen hebt geleverd** om enige document ter ondersteuning van uw identiteit en asielrelaas voor te leggen.

Vervolgens wordt uw geloofwaardigheid ook ondermijnd door tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen uw relaas. Zo verklaarde u dat u betrappt werd toen u met uw partner aan het kussen was en u hierdoor problemen kreeg (CGVS1, p. 17). Gevraagd wanneer u dan eigenlijk betrappt was gaf u aan dat het in 2007 was, maar kon u het niet exacter plaatsen dan de eerste of de tweede maand. Door wie u betrappt werd, wist u dan weer helemaal niet (CGVS1, p. 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens het tweede gehoor eigenlijk aan dat u betrappt werd in 2008, terwijl u eerder 2007 had gezegd (CGVS2, p. 4). Hoe dan ook, u verklaarde eerst dat u daarop verhuisde naar een andere plaats, maar u in 2008 daar opnieuw bedreigd en zelfs geslagen werd (CGVS1, p. 17). U had verder geen enkel idee wanneer in 2008 u de nieuwe dreiging u ontving, en kon enkel vaag antwoorden dat het ook in het begin moet geweest zijn (CGVS2, p. 5). Frappanter was echter dat u later zou beweren dat nadat u de tweede dreiging had ontvangen en u in elkaar geslagen werd, u nog steeds achterin de shop woonde en u pas nadien verhuisde (CGVS2, p. 5). Terwijl u tijdens het eerste interview toch had aangegeven dat u reeds verhuisd was (CGVS1, p. 17). Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is vreemd. Hoe dan ook, uw partner beweerde dan weer dat u betrappt werd in de winkel in 2006 (Gehoورverslag CGVS, B. S. M., d.d. 3 november 2016, p. 4-5). Daarnaast beweerde u dat u betrappt werd tussen twaalf en één uur en de winkel gewoon open was (CGVS2, p. 5), terwijl uw partner dan weer verklaarde dat het tussen drie en vier uur was, en de winkel nota bene gesloten was op dat moment ((Gehoورverslag CGVS, B. S. M., d.d. 3 november 2016, p. 4).

Verder blijkt uw ongeloofwaardigheid ook uit de door u geschetste reisweg. Zo legde u vooreerst geen enkel document neer ter staving van uw reisweg (foto's, tickets, vervoersbewijzen, ...) (CGVS1, p. 23). U had verder geen idee wanneer u Bangladesh zou hebben verlaten en kon het niet beter plaatsen

dan begin 2010 (CGVS1, p. 8). Vreemd genoeg had u bij de DVZ aanvankelijk nog verklaard begin 2009 te zijn vertrokken (Verklaring DVZ, d.d. 15 oktober 2015), om dan later weer te verklaren dat het in 2010 was (Vragenlijst CGVS, Vraag 3.5). Hierop gewezen gaf u aan dat u dat niet had gezegd (CGVS1, p. 8). U verklaarde vervolgens dat u zo'n zes maand in India zou hebben verbleven, zo'n zes maand in Pakistan zou hebben gebleven en uiteindelijk drie jaar in Griekenland bleef (CGVS1, p. 22). U verklaarde in verschillende landen in de gevangenis te hebben gezeten, maar legde hier echter geen enkel document van neer ter staving (CGVS1, p. 23), waardoor het bij een blote bewering blijft. Hoe dan ook had u verder geen idee wanneer u eigenlijk in België bent aangekomen (CGVS1, p. 22).

Dient hierbij nog te worden opgemerkt dat het zeer opvallend is dat u pas na twee of drie jaar besloot om Bangladesh te verlaten, ondanks dat u reeds herhaaldelijk werd bedreigd. Gevraagd waarom u eigenlijk zo lang wachtte alvorens uw land te verlaten, gaf u aan dat u niet zomaar kon vertrekken aangezien u een winkel had (CGVS2, p. 6), hetgeen maar weinig afdoend is aangezien uw leven toch op het spel stond. **Een dergelijke laattijdigheid ondermijnt dan ook ernstig de geloofwaardigheid van de door u ingeroepen vrees.** De vaststelling dat u overigens beweerde in de zes jaar dat u onderweg was naar Europa nooit elders asiel zou hebben aangevraagd (CGVS2, p. 4) doet verder afbreuk aan de ernst van uw vrees. Van een persoon die beweert dat hij zijn land van herkomst wegens een bepaalde vrees verlaten heeft, kan en mag redelijkerwijs verwacht worden dat hij zich na aankomst in een veilig derde land zo snel mogelijk zou wenden tot de bevoegde autoriteiten om aldus internationale bescherming voor diezelfde vrees te krijgen. **Dat u dit naliert en pas in België asiel aanvroeg, nadat u eerder drie jaar in Griekenland zou hebben verbleven, doet verder afbreuk aan de beweerde reden van vertrek en uw ingeroepen vrees voor vervolging.**

U hebt aldus niet aannemelijk gemaakt dat uw relaas en uw beweerde vrees gegrond zijn in overeenstemming met het Vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er zijn dus geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verrechtvaardigen.

De documenten die u voorlegde ter staving van uw asielrelaas, werden hierboven besproken en zijn niet van die mate dat ze bovenstaande appreciatie in bovenstaande zin kunnen doen ombuigen. Documenten hebben overigens enkel een ondersteunende werking, namelijk het vermogen om een plausibel relaas kracht bij te zetten. Op zich kunnen documenten niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig relaas herstellen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een enig en eerste middel, afgeleid uit de schending van de artikelen 48/3 tot 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van artikel 4, § 1 Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: Kwalificatierichtlijn), van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen en schending van het

administratief rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur volgens hetwelk, onder andere, men recht heeft op een eerlijke administratieve procedure en de administratie serieus en zorgvuldig werkt, alsook een appreciatiefout, geeft verzoeker vooreerst een theoretische uiteenzetting, waarna hij een poging onderneemt om de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Vluchtelingenstatus

2.2.2.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat hij zijn beweerde homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt vermits (i) zijn verklaringen over zijn vermeende geaardheid, de bewustwording daartoe en de beleving ervan allerminst konden overtuigen en niet oprecht waren; (ii) verzoeker evenmin aannemelijk maakt een relatie te hebben gehad met B. M. S.; (iii) verzoekers gebrekkige kennis over de homoseksuele gemeenschap in Bangladesh en in België verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn verklaringen; (iv) het niet aannemelijk is dat verzoeker zich niet bewust leek te zijn van de risico's die hij leek te lopen in Bangladesh; (v) verzoeker geen enkel Bengaals begin van bewijs neerlegde ter staving van zijn identiteit; (vi) verzoeker evenmin enig geloofwaardig, authentiek en Bengaals document neerlegt ter staving van zijn asielrelaas; (vii) verzoekers tegenstrijdige, vage en niet aannemelijke verklaringen verder de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas ondermijnen; (viii) de door verzoeker geschetste reisweg ongeloofwaardig is; (ix) de vaststelling dat verzoeker slechts na twee of drie jaar besloot om Bangladesh te verlaten de geloofwaardigheid van de door hem ingeroepen vrees ernstig ondermijnt; (x) de vaststelling dat verzoeker naliel asiel te vragen in de zes jaar dat hij onderweg was naar Europa en pas in België asiel aanvraag, nadat hij eerder drie jaar in Griekenland zou hebben verbleven, verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas en (xi) de door verzoeker in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten niet van dien aard zijn dat zij de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen.

De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 5 december 2015 (CG nr. 1518907), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.2.2.2. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op het geheel van verzoekers vage, nietszeggende, oppervlakkige, stereotiepe, ontwijkende en weinig doorleefde verklaringen, waaruit nergens enige diepgang, persoonlijke betrokkenheid of affiniteit met de door hem beweerde geaardheid blijkt, is de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers van oordeel dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker voorgehouden homoseksuele geaardheid, noch aan de problemen die hij hierdoor in Bangladesh zou hebben gekend. Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel om onderstaande redenen in gebreke blijft.

2.2.2.2.1. Zo kan verzoeker niet gevolgd worden waar hij in het verzoekschrift betoogt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich in de bestreden beslissing op geen enkel objectief element steunt om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksualiteit en dat hij op een heel spontane en geloofwaardige wijze over zijn gevoelens zou hebben kunnen vertellen en duidelijk zou zijn geweest over zijn ontdekking van seksualiteit.

De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielaanvraag, de feiten die de aanleiding vormden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige, coherente en geloofwaardige wijze weergeeft aan de overheden bevoegd om kennis te nemen van de asielaanvraag, zodat op grond ervan kan worden nagegaan of er met betrekking tot de asielzoeker aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit de lezing van het gehoorverslag blijkt evenwel overduidelijk dat verzoekers verklaringen omtrent de bewustwording en de beleving van zijn beweerde homoseksuele geaardheid geenszins getuigen van doorleefde ervaringen en persoonlijke betrokkenheid en dienvolgens elke geloofwaardigheid missen. De Raad benadrukt dat van verzoeker mag worden verwacht dat hij uitgebreid kan vertellen over hoe hij zijn ontlukende homoseksualiteit beleefde. Dit moet immers een enorme impact op hem gehad hebben. Van verzoeker mag dan ook worden verwacht dat hij bij machte is het proces waar hij door gegaan is op een coherente, doorleefde en persoonlijke manier te beschrijven. Dat verzoeker hiertoe niet in staat blijkt te zijn en hij in dit verband manifest vage, nietszeggende, oppervlakkige, ontwijkende en weinig doorleefde verklaringen aflegt, doet reeds in ernstige mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. In de bestreden beslissing wordt dienaangaande correct vastgesteld als volgt: ***“In casu werd echter vastgesteld dat uw verklaringen over uw vermeende geaardheid en de bewustwording daartoe allerm minst konden overtuigen en weinig oprecht leken te zijn. Zo verklaarde u pas zeker te zijn dat u op jongens viel nadat u een relatie had gekregen met uw huidige partner (CGVS1, p. 13). U gaf zelfs aan dat u er voordien eigenlijk nooit had bij stilgestaan dat u gevoelens had voor mannen, aangezien u altijd druk bezig was met uw werk. U zou daarnaast nooit eerder een relatie hebben gehad met een man (CGVS1, p. 13). Vreemd genoeg verklaarde u iets later dan weer dat u zich voor uw relatie toch al aangetrokken voelde tot mannen (CGVS1, p. 13), terwijl u net daarvoor het tegendeel beweerde. Hoe dan ook, gevraagd naar wat u toen voelde kon u enkel opmerken dat u niet graag met meisjes uitging en u zich slecht voelde (CGVS1, p. 13-14), hetgeen nogal summier is. Gevraagd om iets meer over uw gevoelens te vertellen aangezien u er met niemand kon over praten herhaalde u enkel uzelf en vermeldde u dat u zich slecht voelde en niet graag met meisjes praatte (CGVS1, p. 14). Gepolst of u ooit andere relaties met mannen zou hebben gehad, verwees gaf u aan dat u nog nooit seks met een man had gehad (CGVS1, p. 17). Dat u dergelijke moeite zou hebben om ook maar iets uitgebreider over uw gevoelens en beleving te praten, meteen naar het fysieke aspect verwees en u na herhaaldelijke pogingen niet meer kon vertellen dan dat u “niet hield om met meisjes te praten” en u “zich slecht voelde” is opvallend. Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken. Dergelijke vage verklaringen over uw gevoelens wijzen op een flagrant gebrek aan ervaringen en overtuigen geenszins het CGVS van de authenticiteit ervan. Een seksuele geaardheid is een identiteit, een wezenlijk deel van iemands persoonlijkheid en draagt een proces van gevoelens en beleving met zich mee. Op geen enkel moment was u namelijk in staat om duidelijk de ontdekking van uw seksualiteit uit te drukken.”*** De Raad benadrukt dat van een asielzoeker die zichzelf identificeert als homoseksueel mag worden verwacht dat hij overtuigend is wat betreft zijn

beleving en zijn levensweg met betrekking tot zijn seksuele geaardheid, *quod non in casu*, zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing. Verzoekers vage, nietszeggende, ontwijkende en weinig doorleefde verklaringen en de oppervlakkige manier waarop hij de bewustwording en de beleving van zijn homoseksualiteit voorstelt laat naar het oordeel van de Raad niet toe enig geloof te hechten aan de door hem voorgehouden homoseksuele geaardheid. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Verzoeker beperkt zich in onderhavig verzoekschrift immers tot het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen, wat bezwaarlijk kan volstaan om het geheel van voorgaande vaststellingen en overwegingen in een ander daglicht te plaatsen.

Tevens kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker er niet in slaagt te overtuigen een relatie te hebben gehad met B. M. S.. Verzoekers omschrijving van zijn relatie met B. vertoont immers ernstige discrepanties en getuigen allerminst van doorleefde verklaringen. Gevraagd om te omschrijven hoe verzoeker en zijn partner hun wederzijdse aantrekking aan elkaar kenbaar hebben gemaakt, antwoordt verzoeker: *"(...) hij kwam naar mijn shop, ik hield ervan met hem te praten, de reden dat ik samenwerkte, hij is opgeleid, ik niet, dan woonden we samen, we raakten elkaar aan, we plaagden elkaar, we hadden een goede understanding, dan gebeurde het."* (administratief dossier, stuk 8, p. 17). Voorts gevraagd om de kwaliteiten, gebreken en de persoonlijkheid van zijn partner te beschrijven, beperkt verzoeker zich tot volgende repliek: *"Goede man. Ik hou van zijn gedrag, hoe hij praat. Ik hou van alles van hem."* Wanneer verder aangedrongen wordt om meer over zijn partner te vertellen, komt verzoeker niet verder dan te stellen dat zijn partner zich nooit misdroeg en nooit slecht gedrag vertoonde (administratief dossier, stuk 8, p. 17-18). Ook tijdens het tweede gehoor komt verzoeker niet veel verder dan te zeggen dat hij heel gelukkig is met zijn partner, dat hij een goed persoon is en zij een goede verstandhouding hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 3). Bovendien is het niet aannemelijk dat verzoeker niet alle namen van de zussen van zijn partner – met wie hij beweert reeds sinds negen à tien jaar een relatie te hebben – kan geven (p. 19). Dat verzoeker (de relatie met) zijn partner op dergelijke oppervlakkige manier zou omschrijven doet wel degelijk afbreuk aan de geloofwaardigheid van de beweerde relatie met B.. Waar verzoeker aanvoert dat hem niet kan worden verweten dat hij te weinig zou weten over zijn partner en citeert uit het gehoorverslag, komt hij in wezen niet verder dan het louter herhalen van zijn eerder afgelegde verklaringen waarmee hij er evenwel niet in slaagt de pertinente motivering van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen.

Voorts kan met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden vastgesteld dat verzoeker incoherente en vage verklaringen aflegt omtrent het ogenblik waarop hij zijn partner zou hebben ontmoet, waar in de bestreden beslissing staat te lezen: *"Tot slot had u vooreerst geen idee wanneer exact u elkaar zou hebben ontmoet (CGVS2, p. 4), terwijl u eerder dan wel weer leek te weten dat het ongeveer februari 2006 moet geweest (CGVS1, p. 12). Gevraagd wanneer uw relatie dan was gestart, moest u ook het antwoord schuldig blijven, maar gaf u nogal vaag aan dat het twee of drie maanden later moet geweest zijn (CGVS2, p. 4). Vreemd genoeg had u tijdens het eerste gehoor nog aangegeven dat het zes maanden later moet zijn geweest (CGVS1, p. 12). U verklaarde verder dat u uw partner had leren kennen aangezien hij in uw winkel een job kwam zoeken, u de job aanbood en u meteen samenwoonde (CGVS1, p. 12). Vreemd genoeg verklaarde uw partner dat hij geen job kwam zoeken en dat hij zelfs nog even bij u woonde terwijl hij een andere job had (Gehoorverslag B. M. S., d.d. 6 juli 2016, p. 11). Dergelijke discrepanties ondermijnen ernstig de geloofwaardigheid van jullie relatie."* In zoverre verzoeker betoogt dat hij geen tijdsbesef heeft en niets in de tijd kan situeren, dat hij steeds heel duidelijk was dat wat hij zei "ongeveer was", slaagt verzoeker er niet in verschoning te bieden voor de vastgestelde incoherenties aangaande de periode dat hij B. ontmoette. De Raad benadrukt in dit verband dat van een asielzoeker redelijkerwijs verwacht kan worden dat hij bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven. Van een asielzoeker kan verwacht worden dat deze belangrijke gebeurtenissen, zoals het ogenblik waarop hij zijn partner zou hebben ontmoet, naar plaats en tijd kan situeren, gezien deze gebeurtenis – die zou zijn uitgemond in een relatie en de reden voor zijn vlucht uit zijn land van herkomst zou vormen –, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben. Dit klemde des te meer daar uit de gehoorverslagen blijkt dat verzoeker wel degelijk bepaalde gebeurtenissen precies in de tijd kon situeren, zoals onder meer zijn eigen geboortedatum (administratief dossier, stuk 8, p. 3), de geboortedatum van B. (p. 18), de duur dat hij zijn (tweede) Facebookprofiel reeds aanhield (p. 14), de dag waarop hij naar Red&Blue zou zijn gegaan (p. 19) en ook omtrent het ogenblik van de start van zijn relatie gedurende het eerste gehoor zonder aarzelen aangeeft: **"Wanneer startte u een relatie? Hij kwam naar mijn shop, in de 2de maand, februari, hij kwam voor een job, hij zocht een job. Wanneer startte u een relatie? 6 maanden later, nadat we elkaar ontmoetten."** (administratief dossier, stuk 8, p. 12) en aldus allerminst blijkt geeft van een "schatting" in de tijd. De argumentatie in het verzoekschrift dat verzoekers verklaringen niet tegenstrijdig zijn met de toelichting die zijn partner gaf tijdens zijn gehoor:

“Deze verklaringen zijn echter niet tegenstrijdig. Verzoeker kende S., B. M. gezien hij een regelmatige cliënt was van zijn winkel. Ze praatten regelmatig met elkaar. S. was het beu van zijn werk en zocht iets anders, maar hij ging pas stoppen als hij effectief een ander werk kon beginnen doen. Verzoeker heeft hem dan een job aangeboden in zijn winkel, waarna S. bij hem is komen wonen en kort erna zijn job heeft verlaten om in de winkel te werken.”, waarmee verzoeker in wezen niet verder komt dan het uiten van loutere *post-factum* verklaringen die niet de minste steun vinden in zijn verklaringen zoals hij deze in de loop van de administratieve procedure heeft afgelegd en die aldus duidelijk na reflectie tot stand zijn gekomen om zijn verklaringen alsnog geloofwaardig te laten schijnen, vermag bezwaarlijk de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing in dit verband te weerleggen.

De geloofwaardigheid van verzoekers beweerde relatie met B. wordt verder ondergraven door de vaststelling dat verzoeker geen enkele foto van hem samen met zijn partner in Bangladesh zou hebben (administratief dossier, stuk 5, p. 3) ondanks het feit dat verzoeker verklaart dat zij nog een aantal jaar na de start van hun relatie samen in Bangladesh hebben gewoond (administratief dossier, stuk 8, p. 8 *juncto* p. 12). Bij uitbreiding moet worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele foto kan voorleggen waarop hij en B. samen zichtbaar zijn (administratief dossier, stuk 8, p. 24), behoudens de foto's op zijn Facebookprofiel die een gesolliciteerd karakter vertonen. Daaromtrent wordt in de bestreden beslissing op goede gronden overwogen: *“(…) U kon enkel verwijzen naar uw profiel op Facebook (FB), waarop u wel samen met uw partner zichtbaar zou zijn (CGVS, p. 24). Het is echter bijzonder opmerkelijk dat dergelijke foto (en profiel) kort voor uw interview op het CGVS werden aangemaakt (CGVS1, p. 14 - zie blauwe map). Het lijkt er dan ook bijzonder sterk op dat u dergelijk profiel en (suggestieve) foto net gemaakt heeft met het oog op uw asielaanvraag. Het hoeft dan ook geen betoog dat uw oprechtheid hier opnieuw een ernstige knauw door krijgt. Dat uw profiel op FB (en bijgevolg ook de inhoud), maar weinig oprecht lijkt te zijn, wordt bevestigd door de overige (suggestieve) handelingen die u verder pleegde. Zo blijkt dat u meer dan 4.000 vrienden zou hebben, die allen eveneens nogal expliciete foto's plaatsten en liet u zelf ook niet na om dergelijke foto toe te voegen. Dat u dan ook zelf zou toegeven niemand van uw vrienden te kennen is weinig serieus te noemen (CGVS1, p. 14). Dergelijke handelingen en foto's wijzen op een duidelijk gesolliciteerd karakter en doen vermoeden dat u uw FB (en de inhoud) ervan hebt aangemaakt met het oog op uw asielaanvraag. Logischerwijs is dergelijk gedrag tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid en doet het verder afbreuk aan uw algemene geloofwaardigheid. Volledigheidshalve dient te worden vermeld dat uit de beslissing van uw partner blijkt, dat voor uw partner net dezelfde opmerkingen werden gemaakt.”* Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift herhaalt dat hij geen foto's heeft van zijn partner en hem tezamen in Bangladesh omdat hij toen geen smartphone had, noch een fototoestel, komt hij opnieuw niet verder dan het louter herhalen van eerder afgelegde verklaringen. Bovendien biedt deze bewering geen verklaring voor de vaststelling dat verzoeker, behoudens de foto's op zijn Facebookprofiel, geen enkele foto kan voorleggen waarop hij samen met zijn partner te zien is gedurende hun reis naar België of in België zelf. Verzoekers argumentatie dat hij een Facebookprofiel aanmaakte voor zijn eerste gehoor op aanraden van andere asielzoekers omdat dat hij dacht dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zou verwachten dat hij een Facebookprofiel had, doet – in tegenstelling tot wat in onderhavig verzoekschrift wordt betoogd – wel degelijk vermoeden dat verzoekers handelen is ingegeven door louter opportunistische motieven, met name het verzamelen van “bewijsstukken” om zijn asielrelaas kracht bij te zetten. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat de foto's op zich niet kunnen volstaan om een relatie met B. aan te tonen.

In zoverre verzoeker voorts aanvoert dat er geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker en zijn partner jarenlang samen hebben gereisd naar België, momenteel samenwonen, foto's hebben met elkaar, heel veel kennis hebben van de andere en hun relatie aldus wel geloofwaardig is, gaat hij volledig voorbij aan de uitgebreide voormelde motieven van de bestreden beslissing, waaruit het tegendeel blijkt.

Zo verzoeker daadwerkelijk in geval van terugkeer naar Bangladesh een vervolgingsvrees zou koesteren omwille van zijn seksuele geaardheid, mag het overigens verbazen dat hij de situatie van homoseksuelen in zijn thuisland nooit heeft opgevolgd en hij ook een manifest gebrek aan inzicht vertoont in de mogelijke risico's die hij leek te lopen in Bangladesh. Verzoekers totale gebrek aan belangstelling voor de situatie van homoseksuelen in zijn land van herkomst doet naar het oordeel van de Raad andermaal op fundamentele wijze afbreuk aan zijn geloofwaardigheid. Dienaangaande oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht: *“(…) Zo was u vooreerst niet op de hoogte van het bestaan van ontmoetingsplaatsen voor homoseksuelen in uw stad en gaf u aan dat u er nooit over had gehoord (CGVS1, p. 18). U had verder geen idee of er organisaties bestaan voor homoseksuelen in Bangladesh (CGVS1, p. 18), noch leek u ook maar één bekende homoseksueel uit Bangladesh te kennen (CGVS1, p. 15). U hoorde enkel dat recent een bekende*

homoseksueel werd vermoord, maar wist u daar eigenlijk helemaal niets over te vertellen (CGVS1, p. 15). Nochtans werd recent een bekende homoseksueel en oprichter van het enige transgendermagazine in Bangladesh gedood door extremisten (zie blauwe map). Dat u eigenlijk over dergelijk ingrijpend nieuws (dat ook u aanbelangt), niets weet te vertellen, is hoogst opmerkelijk. Toen u bovendien gevraagd werd wat men over homoseksualiteit denkt in uw land, gaf u aan dat men er niet over praat. U had echter geen idee wat de politie van homoseksualiteit vindt, noch of homoseksualiteit eigenlijk strafbaar is in Bangladesh. Vreemd genoeg gaf u aan dat u hier eigenlijk nooit iets over had opgezocht (CGVS1, p. 19). Verder is het ook bijzonder opvallend dat u aangaf niet op de hoogte te zijn van het standpunt van de religieuze autoriteiten wat betreft homoseksualiteit. U kon enkel vermoeden dat het niet geaccepteerd werd (CGVS1, P. 14-15). Het is in dit licht dan ook opmerkelijk dat u op FB ook de pagina van 'Dr. Zakir Naik' leuk zou vinden (zie blauwe map). Dr. Naik, een Indische religieuze prediker houdt er een nogal een extreem standpunt ten aanzien van homoseksualiteit op na; "Homoseksualiteit is een ziekte" (zie blauwe map). Dat u dan dergelijke personen alsnog 'leuk' zou vinden op FB is bevreemdend. Hierop gewezen gaf u aan dat u hier geen weet over hebt (CGVS1, p. 15). De vaststelling dat u na afloop van uw gehoor dergelijke info dan ook verwijderd hebt van uw profiel is tekenend voor uw gebrek aan oprechtheid. Hoe dan ook, uw gebrekkige kennis is frappant en duidt op een zekere desinteresse in uw situatie. **Een dergelijke zorgeloosheid ondergraaft dan ook de geloofwaardigheid van uw relaas.**

(...)

Tot slot dient is het bijzonder vreemd is dat u zich niet bewust leek te zijn van de risico's die u leek te lopen in Bangladesh. Zo verklaarde u dat u betrappt werd toen u met uw partner aan het kussen was in de winkel (CGVS1, p. 20). Gevraagd welke voorzorgsmiddelen u dan nam om niet betrappt te worden gaf u enkel aan dat u goed oplette en u enkel 's nachts seks had met elkaar (CGVS1, p. 20). Hoe dan ook nam u een bijzonder groot risico door evenwel te kussen met elkaar op een publieke plaats zoals een winkel; u werd namelijk ook betrappt. Hierop gewezen gaf u aan dat u het niet kon controleren (CGVS1, p. 20), hetgeen maar weinig afdoend is. **Een dergelijke onvoorzichtigheid en gebrek aan beraad hierover werpt ernstige vragen op.** De uiteenzetting in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen. Immers, gelet op verzoekers verklaringen "Voor uw relatie [met B.], realiseerde u zich dan dat u homo was? Ja, ik voelde het.(...) Op welke leeftijd zou u realiseren dat u homoseksueel was? Negentien of 20." (administratief dossier, stuk 8, p. 13), slaagt hij er allerm minst in te overtuigen waar hij in het verzoekschrift suggereert dat hij zich in Bangladesh nooit met homoseksuelen heeft geïdentificeerd, dat hij dit immers niet wist en er derhalve niet verder naar geïnformeerd had. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het gehoorverslag en voorhoudt dat zijn verklaringen heel spontaan en niet gespeeld overkomen, dat hij vond dat het voldoende was om te weten dat homoseksualiteit niet aanvaard is in zijn land en wist te vertellen dat de eerste problemen komen van de mensen in de buurt, dat dit absoluut geen aanwijzing vormt voor de ongeloofwaardigheid van zijn homoseksualiteit, komt hij andermaal niet verder dan het louter herhalen van en volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waarmee hij allerm minst een afdoende verschoning bijbrengt voor zijn gebrekkige kennis over de homoseksuele gemeenschap in Bangladesh en de mogelijke risico's die hij leek te lopen in Bangladesh.

Daarnaast wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid onderuit gehaald door het gegeven dat hij in België geen enkele holebi-organisatie kent, hij slechts het weekend voor zijn eerste interview op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor het eerst naar een discotheek ging en daar slechts kort voor dit een lidkaart verkreeg en hij de naam niet kent van de andere club waar hij naartoe ging. Zo verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid op enige waarheid zou berusten, kan redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich zou trachten te informeren over de homoscene in België en hoe hij hiermee in contact kan komen, informatie welke via een eenvoudige zoekactie op het internet kan worden teruggevonden. De vaststelling dat verzoeker, die reeds sedert 2015 in België verblijft en die hier zijn beweerde geaardheid vrij kan beleven, nagenoeg geen initiatieven heeft ontplooid om zich te informeren over de homoscene in België, zet de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden seksuele geaardheid dan ook verder op de helling.

2.2.2.2.2. Voorts treedt de Raad de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bij waar deze op goede gronden overweegt dat verzoekers gebrek aan enig Bengaals begin van bewijs ter staving van zijn identiteit een negatieve indicatie vormt met betrekking tot zijn relaas. De Raad benadrukt het bewijs van identiteit een essentieel element is in iedere procedure en verzoeker moet in dit verband alle stukken waarover hij beschikt of kan beschikken, voorleggen. Het ontbreken van ieder begin van bewijs omtrent de identiteit houdt dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielaanvraag van verzoeker. In zoverre verzoeker aanvoert dat – hoewel het systeem van

identiteitskaarten reeds in 2008 werd ingevoerd – hij toen al lang zijn geboortestad had verlaten en niet kon terugkeren voor identiteitsdocumenten omwille van de problemen die hij er gekend heeft, dient erop gewezen dat hoger reeds is komen vast te staan dat verzoekers beweerde homoseksualiteit en bijgevolg ook de problemen die hij hierdoor zou hebben gekend in Bangladesh niet geloofwaardig zijn. Verzoeker brengt in onderhavig verzoekschrift aldus geen enkel valabel argument bij om het ontbreken van enige bewijs te verklaren. De motieven van de bestreden beslissing dienaangaande worden derhalve door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoekers geloofwaardigheid wordt verder ondermijnd door de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden doorheen zijn relaas. Zo considereert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden: “(...) Zo verklaarde u dat u betrappt werd toen u met uw partner aan het kussen was en u hierdoor problemen kreeg (CGVS1, p. 17). Gevraagd wanneer u dan eigenlijk betrappt was gaf u aan dat het in 2007 was, maar kon u het niet exacter plaatsen dan de eerste of de tweede maand. Door wie u betrappt werd, wist u dan weer helemaal niet (CGVS1, p. 16). Vreemd genoeg gaf u tijdens het tweede gehoor eigenlijk aan dat u betrappt werd in 2008, terwijl u eerder 2007 had gezegd (CGVS2, p. 4). Hoe dan ook, u verklaarde eerst dat u daarop verhuisde naar een andere plaats, maar u in 2008 daar opnieuw bedreigd en zelfs geslagen werd (CGVS1, p. 17). U had verder geen enkel idee wanneer in 2008 u de nieuwe dreiging u ontving, en kon enkel vaag antwoorden dat het ook in het begin moet geweest zijn (CGVS2, p. 5). Frappanter was echter dat u later zou beweren dat nadat u de tweede dreiging had ontvangen en u in elkaar geslagen werd, u nog steeds achterin de shop woonde en u pas nadien verhuisde (CGVS2, p. 5). Terwijl u tijdens het eerste interview toch had aangegeven dat u reeds verhuisd was (CGVS1, p. 17). Dat u zichzelf dusdanig zou tegenspreken is vreemd. Hoe dan ook, uw partner beweerde dan weer dat u betrappt werd in de winkel in 2006 (Gehoorverslag CGVS, B. S. M., d.d. 3 november 2016, p. 4-5). Daarnaast beweerde u dat u betrappt werd tussen twaalf en één uur en de winkel gewoon open was (CGVS2, p. 5), terwijl uw partner dan weer verklaarde dat het tussen drie en vier uur was, en de winkel nota bene gesloten was op dat moment ((Gehoorverslag CGVS, B. S. M., d.d. 3 november 2016, p. 4).” In zoverre verzoeker erop wijst dat hij gedurende het gehoor onder spanning stond en de zenuwachtigheid ervoor zorgde dat hij niet sereen kon nadenken, benadrukt de Raad dat elke asielzoeker onder een zekere spanning staat wegens de ervaringen die hij heeft meegemaakt, maar dat toch redelijkerwijs van hem kan worden verwacht dat hij bij machte is om voor de diverse asielinstanties een juist, precies en waarheidsgetrouw relaas weer te geven en dat hij in iedere fase van het onderzoek nauwkeurige, duidelijke, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de redenen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten. Zoals uitvoerig wordt toegelicht in de bestreden beslissing, slaagt verzoeker er echter niet in de door hem voorgehouden feiten geloofwaardig voor te stellen. Elk gehoorgesprek brengt overigens stress en emoties met zich mee en de interviewer houdt hiermee rekening, maar *in casu* is er, verzoekers blote beweringen dienaangaande buiten beschouwing gelaten, geen gegeven voorhanden dat stress of emoties verzoeker zouden verhinderd hebben de waarheid te vertellen en doorheen de administratieve procedure duidelijke, correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen af te leggen. Door in het onderhavig verzoekschrift bovendien één versie van de feiten te herhalen, met name dat hij voor de grote problemen reeds enkele kilometers verderop was gaan wonen en dus niet meer achter in de winkel verbleef, slaagt hij er evenmin in de vastgestelde tegenstrijdigheden te herstellen. De Raad benadrukt in dit verband dat het louter vasthouden aan één versie van de tegenstrijdige verklaringen onvoldoende is om de tegenstrijdigheden te herstellen. De bevestiging van een eerder afgelegde verklaring en het bijgevolg impliciet ontkennen van een andere afgelegde verklaring is dan ook geen ernstig verweer om de in de bestreden beslissing vastgestelde incoherenties te vergoelijken.

Met het verweer dat de evenementen dateren van tien jaar geleden, slaagt verzoeker er geenszins in verschoning te bieden voor de vastgestelde tegenstrijdigheden aangaande de datums waarop hij betrappt zou zijn geweest. De Raad herhaalt dat van een asielzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij bij machte is om een afdoende juist, precies en waarheidsgetrouw vluchtrelaas weer te geven en dit ongeacht het tijdsverloop sinds de feiten zich hebben voorgedaan. Zoals reeds hoger werd vastgesteld, kan bovendien geen geloof worden gehecht aan verzoekers bewering als zou hij geen voeling hebben voor data. Alwaar hij nog aanvoert dat hij niet opgeleid is en nooit gewerkt heeft met data, komt hij niet verder dan het uiten van blote beweringen en vergoelijken, wat bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee hij er aldus niet in slaagt hoger aangehaalde motieven van de bestreden beslissing te ontcrachten.

Verzoeker brengt met het verweer in het onderhavige verzoekschrift derhalve geen valabele verklaring bij die de vastgestelde tegenstrijdigheden, vaagheden en onaannemelijkheden in zijn opeenvolgende verklaringen en deze ten aanzien van de verklaringen van zijn voorgehouden partner, B., kunnen uitklaren of weerleggen. Voormelde motieven van de bestreden beslissing, die pertinent en

draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan terecht wordt besloten tot de ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette relaas, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Voorts is het volstrekt onbegrijpelijk dat verzoeker, ondanks herhaaldelijke persoonlijke bedreigingen, slechts na twee of drie jaar besloot om Bangladesh te verlaten. Dat hij niet zomaar kon vertrekken omdat hij een winkel had (administratief dossier, stuk 5, p. 6), is weinig afdoend aangezien – blijkens zijn verklaringen – zijn leven toch op het spel stond. In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat hij onmiddellijk na de tweede bedreiging zijn stad verlaten heeft om naar de grens met India te gaan – meer dan driehonderd kilometer van Comilla verwijderd – en daar is gebleven omdat hij niet wist waar hij naartoe kon gaan totdat iemand hem aanraade om naar Europa te reizen, merkt de Raad op dat het gegeven dat verzoeker zich blijkbaar tussen 2009 en 2010 veilig genoeg voelde aan de grens, verder de ernst en de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag relativeert. Met dergelijk verweer vermag hij derhalve geenszins afbreuk te doen aan de vaststellingen en overwegingen dienaangaande.

Tevens wijst de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht op verzoekers laattijdige asielaanvraag. Verzoekers houding getuigt immers allerm minst van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in het Vluchtelingenverdrag of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. De Raad benadrukt in dit verband dat van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, redelijkerwijs mag worden verwacht dat hij, indien hij nood heeft aan daadwerkelijke bescherming, onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, wanneer hij daartoe de kans heeft, een asielaanvraag zou indienen. Dat verzoeker naliet dit te doen en pas in België asiel aanvroeg, nadat hij reeds zes jaar naar Europa onderweg was en nadat hij eerder drie jaar in Griekenland zou hebben verbleven, vormt aldus een contra-indicatie voor de ernst van door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming. Deze vaststelling ondermijnt naar het oordeel van de Raad reeds de ernst en de geloofwaardigheid van de door verzoeker geschetste vrees. Met het verweer dat hij geen asiel heeft aangevraagd in de verschillende landen waar hij zich bevond, vermits Turkije, Griekenland en Hongarije allemaal landen zijn waarvan geweten is dat de opvang en behandeling van asielzoekers systematische gebreken vertonen, slaagt hij er allerm minst in voorgaande appreciatie om te buigen. Daarbij dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker aangeeft ook via Oostenrijk en Duitsland naar België te zijn gereisd (administratief dossier, stuk 8, p. 21). Dat verzoeker zijn asielaanvraag pas zes jaar na zijn aankomst in Europa doorzet en bovendien verschillende jaren illegaal in Griekenland en vervolgens illegaal door Oostenrijk en Duitsland reisde waardoor hij – in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift schijnt te betogen waar hij stelt: *“onderweg, als verzoeker geen verblijfsrecht had, was hij wel beschermd van vervolging gezien hij zich niet langer in Bangladesh bevond”* – niet kon uitsluiten bij een controle te worden aangehouden en het risico te lopen eventueel naar zijn thuisland te worden gerepatriëerd, toont naar het oordeel van de Raad aan dat hij internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte. Verzoeker kan aldus allerm minst gevolgd worden waar hij voorhoudt dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich van een subjectieve beoordeling zou hebben bedient.

2.2.2.2.3. De Raad stelt vast dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing ongemoeid laat waar wordt uiteengezet dat (i) verzoekers gebrek aan geloofwaardige, authentieke en Bengaalse documenten ter staving van zijn asielaanvraag en de vaststelling dat hij weinig tot geen ernstige inspanning heeft geleverd om enig document ter staving van zijn asielaanvraag voor te leggen ernstig afbreuk doen aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag en (ii) de door verzoeker geschetste reisweg verder afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag. De vaststellingen en overwegingen dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die pertinent en draagkrachtig zijn en bijdragen aan het besluit dat geen geloof kan worden gehecht aan het door verzoeker uiteengezette asielaanvraag, blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.2.2.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door verzoeker voorgehouden vrees voor vervolging.

2.2.2.3. De Raad stelt vast dat de vaststellingen in de bestreden beslissing correct zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van verzoekers asielaanvraag. Aangezien in de

bestreden beslissing ernstige gebreken in de verklaringen van de verzoekende partij worden aangehaald en geen van de motieven overtuigend wordt weerlegd zoals blijkt uit wat voorafgaat, schragen de gezamenlijke motieven de bestreden beslissing. Immers, de bewijslast rust in beginsel op de verzoekende partij die in de mate van het mogelijke bewijzen moet aanbrengen van de feiten die zij aanhaalt en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van betrokkene te beoordelen. De verklaringen van de verzoekende partij kunnen een voldoende bewijs zijn van haar hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, plausibel en oprecht zijn. Deze verklaringen moeten coherent zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, september 1979, 196-205). De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet, *quod non in casu*. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen. Zoals uitvoerig wordt uiteengezet in de bestreden beslissing en zoals blijkt uit wat voorafgaat is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig zodat er geen reden is om het te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, waarnaar wordt verwezen in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Vermits aan het asielrelaas en de door verzoeker voorgehouden vervolgingsfeiten geen geloof kan worden gehecht, kan hij zich evenmin dienstig beroepen op artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet.

2.2.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Gelet op de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas bestaan er geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Artikel 3 EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b) van de Vreemdelingenwet (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.2.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Bengaals machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden.

2.2.5. Waar verzoeker onder verwijzing naar artikel 4, eerste lid van de Kwalificatierichtlijn en het arrest van het Hof van Justitie van 22 november 2012 (M.M. tegen Ierland C-277/11) nog aanvoert dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn samenwerkingsplicht, dient te worden herhaald dat de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Verzoeker gaat er duidelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in

artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn geen synoniem van “gedeelde bewijslast” is, maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de asielzoeker rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid Kwalificatierichtlijn volgt immers nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de asielzoeker is gelegd. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust, doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de asielzoeker om de relevante gegevens noodzakelijk voor de beoordeling van de gegrondheid van zijn asielaanvraag spontaan en zo spoedig mogelijk te verstrekken. Het is dan ook aan verzoeker om alle nodige elementen voor de beoordeling van zijn asielaanvraag aan te reiken en de verschillende elementen van zijn relaas toe te lichten. Er bestaat trouwens geen enkele rechtsregel die de commissaris-generaal oplegt om onderzoeksdaden te stellen.

2.2.6. In acht genomen wat vooraf gaat is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht concludeert aan de hand van de in de bestreden beslissing toegelichte vaststellingen dat verzoeker niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.2.7. Waar verzoeker nog de schending van artikel 13 EVRM aanvoert, dat het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel waarborgt, dient te worden benadrukt dat verzoeker met onderhavige procedure over een beroep beschikt dat voldoet aan alle waarborgen voorzien in artikel 13 EVRM.

2.2.8. Waar verzoeker vraagt om, in ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het middel is ongegrond. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes november tweeduizend zeventien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

A. VAN ISACKER